

Arrest

nr. 221 835 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, wordt op 22 januari 2019 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 22 januari 2019 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 7 februari 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 8 februari 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL).

Op 12 maart 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 12 maart 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 13 maart 2019 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten^:

naam: H.

voornaam: G.

geboortedatum: 01.01.2000

geboorteplaats: SUDAN

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: J. M. °01.01.1998; A.D. "(...)1999;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone SPN Kust op 12.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.F0.001144/2019 van de politie zone SPN Kust.)

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij sinds twee dagen in België is en dat hij naar de UK wil.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Volgens het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd op 22.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliases: J. M. °01.01.1998; A. D. °15.04.1999; H. G. °01.01.2000.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente van 08.02.2019 dat hem betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.F0.001144/2019 van de politie zone SPN Kust.)

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone SPN Kust op 12.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Volgens het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd op 22.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliases: J. M. °01.01.1998; A. D. "(...)1999; H.G. °01.01.2000.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente van 08.02.2019 dat hem betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.F0.001144/2019 van de politie zone SPN Kust.)

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er veel problemen zijn in Soedan. Betrokkene maakt echter deze problemen niet concreet, noch legt hij een begin van bewijs voor van deze problemen voor hem.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Soedan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart geen medisch problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Volgens het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd op 22.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procédure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

*Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliases: J. M. *01.01.1998; A.D. °(...)1999; H. G. °01.01.2000.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente van 08.02.2019 dat hem betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 218 484 van 19 maart 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing:

"De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

De verweerder laat gelden dat het beroep tot schorsing van verzoekende partij onontvankelijk is.

Immers bepaalt artikel 39/82 §1, 4e lid van de Vreemdelingenwet:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

Bij arrest nr. 218.484 dd. 19.03.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de thans bestreden beslissing, verworpen. De Raad stelde vast dat het enig middel niet ernstig was.

De vordering tot schorsing is derhalve niet ontvankelijk."

2.2. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL schending van het hoorrecht - Audi alteram partem beginsel - schending art. 3 EVRM B.2.1

Op 03.03.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens.

Bij de beslissing tot terugleiding naar de grens stelt verweerder dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat, alsook dat hij niet zou meewerken met de overheden en dat het duidelijk is dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden.

In deze beslissing wordt er voorgehouden dat er geen schending van art. 3 EVRM kan worden aangenomen.

Het weze echter onderstreept dat er in casu geen ernstig onderzoek naar art. 3 EVRM werd gehouden.

Dat er geen ernstig onderzoek gevoerd werd , blijkt afdoende uit:

- *de omstandigheden van zijn aanhouding*
- *Het feit dat er geen tolk aanwezig was bij zijn aanhouding.*

B.2.2

In haar administratieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn en dit omdat verzoeker door de verbalisanten op heterdaad betrapt zou zijn voor inklimming (PV met nummer BG.55.FO. 001144/2019).

Verzoeker wordt ervan verdacht om - op heterdaad dan nog wel - illegaal voor inklimming, doch weet niet welke strafrechtelijke bepalingen hem ten laste worden gelegd.

Inderdaad, nergens in het strafwetboek , laat staan in enige andere wetten wordt dit begrip omschreven.. Illegale inklimming is derhalve geen autonoom strafbaar begrip.

Het is voor verzoeker een raadsel wat illegale inklimming dan wel zou betekenen.. .In wat heeft verzoeker zich ingeklommen?

De Belgische Staat zal hieromtrent toch wel wat nadere uitleg over moeten geven op welke bepaling zij zich steunt om enig beweerdelijk gevaar voor inklimming te moeten weerhouden .

Daarbij dient zij ook nog wat uitleg te geven over de zogezegde aanhouding op "heterdaad".

Art. 40 Sv. omschrijft de omstandigheden waarin de procureur des konings een verdachte op heterdaad kan betrappen:

"In geval van ontdekking op heterdaad, wanneer het feit kan worden gestraft met een criminele straf doet de procureur des Konings de aanwezige verdachten tegen wie sterke aanwijzingen van schuld bestaan, vatten. "

Er kan overeenkomstig artikel 40 van het Wetboek van Strafvordering slechts sprake zijn van een aanhouding op heterdaad, wanneer het kwetsieve misdrijf waarnaar de Belgische staat zou verwijzen gestraft wordt met een criminele straf.

Men kan zich derhalve al de vraag stellen of de tenlastegelegde feiten sowieso al aanleiding kunnen geven voor een aanhouding op heterdaad.

B.2.3

Omwille van het feit dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd op basis van een niet-nader benoemd artikel, diende overeenkomstig art. 5.2 EVRM verzoeker gehoord te worden in een taal die hij verstond.

Art. 5. 2 EVRM: " Iedere gearresteerde moet onverwijld en in een taal, welke hij verstaat, op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht. "

Sterker nog, overeenkomstig art. 47 § 6, 6) Sv diende verzoeker naar aanleiding van zijn aanhouding een tolk ter beschikking te hebben omwille van het feit dat hij de taal van de procedure, zijnde Nederlands, niet verstaat.

"4) Indien een in de hoedanigheid van slachtoffer of van verdachte ondervraagde persoon de taal van de procedure niet verstaat of spreekt of indien hij lijdt aan gehoor- of spraakstoornissen, wordt een beroep gedaan op een beëdigd tolk tijdens het verhoor. In geval van vertolking maakt het proces-verbaal melding van de bijstand door een beëdigd tolk, alsmede van diens naam en hoedanigheid. De kosten van vertolking zijn ten laste van de Staat. "

Gelet op het feit dat het beweerdelijke misdrijf plaatsgevonden heeft in de politiezone Kust, dient een verdachte die geen Nederlands spreekt, quod in casu, bijgestaan te worden door een tolk en dit ten koste van verwerende partij.

In het kader van het strafrechtelijke luik naar aanleiding van zijn aanhouding, werd verzoeker echter niet bijgestaan door een tolk.

Met andere woorden , hoewel de Belgische Staat in het kader van zijn aanhouding van een beweerdelijk misdrijf een tolk diende te voorzien, werd er hem geen tolk ter beschikking gesteld, hetgeen een schending is van art. 47 § 6, 6) SV .

B.2.4

Dat er geen tolk aangesteld werd naar aanleiding van de aanhouding op basis van het beweerdelijke misdrijf, heeft evident ook repercussies op het bestuursrechtelijk vlak en in het bijzonder op de bestreden beslissing.

Zoals hierboven aangetoond werd, diende de Belgische Staat conform art. 47 § 6 , 6) Sv sowieso in de bijstand van een tolk te voorzien, hetgeen zij echter nagelaten heeft.

Welnu, had verwerende partij de bijstand voorzien van een tolk in het kader van het strafrechtelijk verhoor - hetgeen evident haar plicht was -, kon zij verzoeker eveneens verhoren mét een tolk alvorens zij de administratieve beslissing nam.

Het is de raadsman van verzoeker raadselachtig hoe de politiediensten deze vragen op een verstaanbare wijze kenbaar konden maken. Verwerende partij wordt derhalve uitgenodigd om aan te tonen dat zij speciale maatregelen hebben getroffen.

Hierbij komt nog dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat, waardoor verzoeker - die al de taal niet machtig is - niet uitgenodigd wordt om een uitgebreid antwoord te formuleren.

Dit verhoor heeft volgens de verklaringen van verzoeker aan de raadsman zéér kort geduurd.

Gelet op het bovenstaande nodigt verzoeker verweerster in het licht van de openbaarheid van bestuur en de waarheidsvinding uit om op basis van objectieve stukken de duurtijd van dit verhoor aan te tonen.

Het feit dat het verhoor zéér kort heeft geduurd - blijkbaar werd er een groep opgepakt-, wijst er in elk geval op dat verzoeker niet de tijd heeft gehad om - in een taal die hij niet machtig is - veel uitleg te geven waarom hij vreest om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker dan ook - in een taal die hij niet machtig was - zijn rechtmatige vrees voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM niet kenbaar kon maken, is derhalve vrij evident en enkel maar terug te brengen tot de halsstarrige wijze waarop verweerster weigert om een tolk te voorzien.

Dit is op zich problematisch en vormt een schending van het hoorrecht.

Dat verweerster bovendien een terugkeerbeslissing neemt zonder verzoeker op een ernstige wijze gehoord te hebben, is dan ook nefast.

B.2.6

Anticiperend op hetgeen zij in haar nota zal schrijven, kan verweerster overigens onmogelijk voorhouden dat zij geen enkele plicht zou hebben om de bijstand te voorzien van een tolk in het kader van een administratieve aanhouding.

Dat dit een volstrekt onzinnige bewering is, lijkt haar duidelijk te ontgaan. Men kan in het kader van goed bestuur toch onmogelijk de rechtstoestand van een onderhorige wijzigen zonder dat men hem op een adequate wijze gehoord heeft? Het hoorrecht is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hoewel de vreemdelingenwet an sich geen bepaling hieromtrent heeft, dient er in het kader van de Dublin III verordening wel een tolk voorzien te worden. Art. 5.4. Dublin III verordening:

"Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert."

Mutatis mutandis dient dit ook toegepast te worden.

Het weze dan ook onderstreept dat de Belgische Staat onmogelijk kan voorhouden dat zij in de onmogelijkheid was om een tolk te voorzien. Zoals hierboven aangetoond werd, diende er reeds een tolk aanwezig te zijn in het kader van de strafrechtelijke aanhouding.

De Belgische Staat heeft dan ook géén enkele inspanning geleverd om verzoeker op een ernstige wijze te verhoren.

Dat ze derhalve geen tolk moest of kon aanstellen is flagrant onzinnig en is niet in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

B.2.7

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt

besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, §49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida t. Préfet des

Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van- zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non- refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

B.2.8

Uw Raad volgt de rechtspraak van de Hof van Justitie en stelt dan ook dat elke vreemdeling de mogelijkheid moet hebben om zich tijdens een verhoor verstaanbaar uit te drukken (arrest nr. 214 701 van 4 januari 2019):

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse », qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ami commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé d cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un codétenu du centre où le requérant avait été placé en Tigrinya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer au'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel en Italie d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH.

»

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH»

Of in een later arrest met nummer 214 992 van 11 januari 2019 stelt u Raad als volgt:

« In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem " dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727)

(■)

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(:•)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen.

(...)

De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan.»

Het is dan ook op zich ernstig dat verzoeker wanneer hij aangehouden werd hij onvoldoende zijn motieven kenbaar kon maken.

B.2.9

Verzoeker herhaalt dan ook dat verwerende partij dan ook sowieso een tolk had moeten sommen in het kader van het strafrechtelijke verhoor, waardoor het absoluut geen enkele moeite kostte om deze tolk enkele minuten langer aan te houden voor het administratieve verhoor.

Verwerende partij is derhalve enorm tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

Bij contactname met zijn raadsman gaf verzoeker te kennen dat hij op geen enkele wijze de kans heeft gehad om zich verstaanbaar te maken om zijn problemen in Soedan met betrekking tot art. 3 EVRM kenbaar te maken.

Het staat vast dat verzoeker niet dienstig gehoord werd en hij zich op geen enkele (efficiënte) wijze verstaanbaar heeft kunnen maken en duiden waarom hij een vreest voor zijn leven in het kader van art. 3 EVRM.

Het is evident dat als verzoeker enkel Arabisch spreekt, hij geen notie heeft van de vragen die slechts in drie landstalen en het Engels beschikbaar zijn.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft. Het is algemeen geweten dat dergelijke verhoren - bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt, zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst is meer dan normaal.

In elk geval heeft de overheid nagelaten om een onderzoek grondig naar art. 3 EVRM te verrichten alvorens zij een beslissing nam.

In casu zal verzoeker dan ook naar een land uitgewezen waar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

"The most significant human rights issues included extrajudicial killings; torture, beatings, rape, and other cruel or inhuman treatment or punishment of detainees and prisoners; arbitrary detention by security forces; harsh and life-threatening prison conditions; restrictions on the freedoms of expression, press, assembly, association, religion, and movement; intimidation and closure of human rights and nongovernmental organizations (NGOs); lack of accountability in cases involving violence against women, including rape and female genital mutilation/cutting (FGM/C); the use of child soldiers; trafficking in persons; criminalization of same sex conduct with severe penalty; denial of workers' rights to associate with independent trade unions; and child labor. Government authorities did not investigate human rights violations by the National Intelligence and Security Services (NISS), the military, or any other branch of the security services, with limited exceptions relating to the Sudanese Armed Forces (SAF). The government failed to adequately compensate families of victims of shootings during the September 2013 protests, make its investigation results public, or hold security officials accountable. Impunity remained a problem in all branches of the security forces and government institutions."

(USDOS, Sudan 2017 human rights report,

<https://www.state.gov/documents/organization/277295.Ddf>. 1-2)

Op heden vinden er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaats. Inderdaad, gelet op het feit dat verzoeker uit Soedan komt, had de gemachtigde van de Staatssecretaris zich minstens de moeite mogen getroosten om toch een ernstige poging te ondernemen met een tolk om naar de vluchtmotieven van verzoeker te horen.

Het is des te schrijnender dat men verzoeker zal uitwijzen naar een land zoals Soedan, waar dagdagelijks foltering plaats vindt. Het is net om deze reden dat DVZ verdere uitwijzingen naar dit land heeft stopgezet.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn.

De schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is aangetoond.

Daarenboven wenst verzoeker voorbehoud te maken dat er geen onderzoek gevoerd is geweest of hij fit-to fly is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het hoorrecht
- Het "audi alteram partem"- beginsel
- Artikel 3 EVRM

In de uiteenzetting van haar middel werpt verzoekende partij eveneens een schending op van artikel 5.2 EVRM.

Verzoekende partij acht deze bepalingen geschonden doordat niet wordt verduidelijkt welke strafinbreuken hem ten laste worden gelegd, in zoverre de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie verwijst naar "inklimming". Ook is zij van oordeel dat niet wordt uitgelegd waarom heterdaad werd weerhouden.

Verder acht verzoekende partij deze bepalingen geschonden doordat zij niet werd gehoord in een taal die zij verstond. Zij werd gehoord zonder de aanwezigheid van een tolk. Zij meent dat de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie verplicht was om een tolk te voorzien.

Tot slot acht verzoekende partij deze bepalingen geschonden doordat zij bij een terugkeer naar Soedan het voorwerp zou uitmaken van een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar een gebrek aan strafrechtelijke kwalificatie van het begrip "inklimming" en de vaststelling bij heterdaad, benadrukt verweerder dat deze kritiek niet dienstig is.

Verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan het feit dat huidig beroep een administratief geschil betreft en geen strafrechtelijk geschil.

De bestreden beslissing werd in casu genomen op grond van art. 7, eerste alinea, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden"

Verzoekende partij werd aangetroffen in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd voor inklimming. Er werd vastgesteld dat verzoekende partij, gelet op de herhaling van de feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terwijl daarnaast ook geheel terecht in toepassing van art. 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet beslist werd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, nu er sprake is van een risico op onderduiken en omdat de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Verweerder stelt vast dat de kritiek van verzoekende partij betrekking heeft op slechts één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Er dient echter te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiele motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Daar waar verzoekende partij niet betwist dat zij werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum, en evenmin betwist dat er sprake is van een risico op onderduiken,

staat vast dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan afdoende in rechte en in feite werden gemotiveerd.

Ten overvloede wijst verweerder erop dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schade.

De gemachtigde van de Minister verwees daarbij naar het feit dat verzoekende partij betrappt werd op inklimming, en vermeldde het pv-nummer.

Deze motivering vindt steun in de stukken van het administratief dossier, daar waar in het administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 12.03.2019 onder meer het volgende werd vermeld:

“Betrokkene is samen met drie andere mannen aangetroffen in een koeltrailer bij het bedrijf ECS te Zeebrugge. Ze hadden zich verschanst tussen de lading (voeding) en zijn aangetroffen bij het lossen van de unit. De unit was voorzien van een hangslot met cijfercode die van de verzender naar ontvanger wordt doorgegeven. De code werd door personeel ECS aan onze dienst medegedeeld: 1111

Er was geen schade aan de trailer.

Geen inklimming in de haven. 2

Werd betrokkene op heterdaad betrappt: Ja”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te nemen, dient de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing niet bijkomend te motiveren op welke wetsartikelen dergelijk gedrag een inbreuk vormt. De vervolging van misdrijven behoort immers niet tot de bevoegdheid van de Minister; deze taak komt enkel aan het Openbaar Ministerie toe. Het volstaat dat de gemachtigde van de Minister aangeeft welk gedrag is gesteld, en verduidelijkt dat hij van oordeel is dat dergelijk gedrag geacht wordt een gevaar te betekenen voor de openbare orde.

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan betwisten dat het niet respecteren van het eigendomsrecht van een ander, door zich toegang te verschaffen tot andermans bezit, van die aard is dat het ingaat tegen één van de basisbeginselen van onze samenleving.

In zoverre verzoekende partij nog de vasthouding betwist, benadrukt verweerder dat dergelijke kritiek niet ontvankelijk is (zie supra).

Ten overvloede wijst verweerder erop dat verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbijgaat dat zij wordt vastgehouden om haar ter beschikking te stellen van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op terugwijzing naar Soedan.

Verzoekende partij wordt op heden niet om strafrechtelijke redenen vastgehouden.

Dit standpunt wordt nogmaals bevestigd in het arrest van Uw Zetel dd. 19.03.2019, nr. 218 484:

Verzoeker betoogt dat hij niet weet welke strafrechtelijke bepalingen hem ten laste worden gelegd. Illegale inklimming is geen autonoom strafbaar begrip. Bovendien stelt hij zich de vraag of de tenlastegelegde feiten aanleiding kunnen geven tot een aanhouding op heterdaad.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrappt voor inklimming. Gelet op de herhaling van de feiten wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing is eveneens gegrond op artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet waardoor hem geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan, nu er sprake is van een risico op onderduiken en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Verzoekers kritiek in verband met het gebrek aan een strafrechtelijke kwalificatie heeft slechts betrekking op één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum en evenmin betwist dat er sprake is van een risico op onderduiken, is zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, afdoende gemotiveerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het motief dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden steunt op het feit dat verzoeker betrappt werd op inklimming en er een proces-verbaal werd opgemaakt. De gemachtigde dient niet bijkomend te motiveren op grond van welke wetsartikelen hij strafrechtelijk kan worden vervolgd. Het volstaat dat de gemachtigde aangeeft welk gedrag is gesteld en waarom hij van oordeel is dat dergelijk gedrag geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde. Verweerder motiveert dat hij herhaaldelijk op heterdaad werd betrappt op inklimming. Dit stemt overeen met de stukken van het dossier en wordt evenmin betwist door-verzoeker. Verzoeker kan

daarbij niet ernstig betwisten dat het trachten transmigreren via het zich toegang verschaffen tot andermans bezit, niet indruist tegen de openbare orde.

In de mate verzoeker de vasthouding betwist is zijn kritiek niet ontvankelijk aangezien de Raad, met toepassing van artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Verzoeker kan evenmin dienstig de schending van artikel 5.2 van het EVRM aanvoeren, nu dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Een maatregel tot vrijheidsberoving is enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep in zoverre het een beslissing tot vrijheidsberoving betreft.”

Verder verwijst verzoekende partij nog naar de bepaling van artikel 5.2. EVRM.

Verweerder benadrukt dat artikel 5 van het EVRM een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

Verweerder herhaalt dat een maatregel tot vrijheidsberoving enkel vatbaar is voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep in zoverre het een beslissing tot vrijheidsberoving betreft.

Het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 5 van het EVRM heeft uitsluitend betrekking op vrijheidsberovende maatregelen. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om de in casu aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM te onderzoeken (zie R.v.V. nr. 70 847 van 28 november 2011).

In het verzoekschrift voert verzoekende partij nog aan dat geen tolk aanwezig was tijdens het interview. De verzoekende partij stelt enerzijds dat zij de vragenlijst niet kon begrijpen en anderzijds dat zij enige reservaties had bij het invullen van deze vragenlijst. Deze reservaties zouden voortkomen uit het feit dat verzoekende partij achterdochtig is tegenover de politie.

Zij stelt bovendien nog dat de verweerder verplicht was om een tolk te voorzien.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen, en dit niet in het minst nu zij in haar verzoekschrift geenszins uiteenzet welke elementen zij niet zou kunnen hebben meedelen en die aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andersluidende beslissing. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet dieper op in.

Verweerder laat daarenboven gelden dat verzoekende partij op 22.01.2019 en 12.03.2019 door de politie van de politiezone SPN Kust werd verhoord, waarbij allerm minst blijkt dat zij zich onvoldoende verstaanbaar zou hebben gemaakt, dan wel dat zij de gestelde vragen onvoldoende zou hebben begrepen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Uit het verhoorverslag blijkt allerm minst dat verzoekende partij zich onvoldoende verstaanbaar zou hebben gemaakt, dan wel dat zij de gestelde vragen onvoldoende zou hebben begrepen. Integendeel, verzoekende partij kon op elke gestelde vraag een antwoord formuleren.

Zo liet verzoekende partij weten dat zij sinds 2 dagen in België verblijft en dat zij naar Engeland wil. Op de vraag waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst antwoordt de verzoekende partij dat er veel problemen zijn in Soedan.

Verzoekende partij heeft het uiteraard slechts aan haar eigen handelen te wijten, indien zij heeft nagelaten om bepaalde elementen aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie ter kennis te brengen, op het ogenblik dat zij hieromtrent nochtans werd verhoord.

Er is geen schending van het principe audi alteram partem voorhanden.

Dit standpunt wordt bevestigd in het arrest van Uw Zetel dd. 19.03.2019, nr. 218 484:

“Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert merkt de Raad vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Het hoorrecht als nationaal beginsel kent dezelfde strekking (cfr. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert januari 2018, drie maal gehoord is geweest door de autoriteiten. Op 12 maart 2019 verklaart hij blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij in België vertoeft sedert een tweetal dagen en dat hij wenst door te reizen naar het Verenigd

Koninkrijk. Op dezelfde dag wordt een vragenlijst ingevuld met gestandaardiseerde vragen, opgesteld in het Nederlands en het Engels. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Op de vraag "When did you arrive in Belgium?" (hierna vraag 1) wordt als antwoord ingevuld, "Twee dagen". Op de vraag "Why are you in Belgium?" (vraag 2), wordt als antwoord ingevuld, "ik wil naar de U.K.". "Why did you not return to your country of origin/country where you requested international protection or why do you believe you cannot return to your country of origin/ country where you requested international protection?" [hierna: vraag 3] wordt als antwoord ingevuld, "Veel problemen in Soedan". Op de vraag "Have you had your fingerprints taken in another European country?" [hierna: vraag 4] wordt als antwoord ingevuld, "neen". Op de vraag "Do you suffer from an illness which obstructs you to return to your country of origin? If so, which illness?" [hierna: vraag 5, wordt "Neen" als antwoord ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar I.S. en van verzoeker. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk.

Op 7 februari 2019 wordt ook de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Op de vraag 1, antwoordt verzoeker "1 maand". Bij vraag 2 wordt ingevuld, "ik wil naar de U.K.". Bij vraag 3 wordt "politieke problemen" ingevuld en bij vraag 4 en 5 wordt "neen" ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar M.F. en van verzoeker.

Op 22 januari 2019 wordt de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst nogmaals ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Op de vraag 1, antwoordt verzoeker "7 maand". Bij vraag 2 wordt ingevuld, "om naar de U.K. te gaan.". Bij vraag 3 wordt "problemen" ingevuld en bij vraag 4 en 5 wordt "neen" ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar D.V. en van verzoeker.

Blijkens het administratief verslag van 12 maart 2019 is verzoeker, samen met drie andere mannen aangetroffen in een koeltrailer bij het bedrijf ECS te Zeebrugge. Ze hadden zich verschanst tussen de lading (voeding) en zijn aangetroffen bij het lossen van de unit. Er was geen schade aan de trailer.

Blijkens het administratief verslag van 7 februari 2019 werd verzoeker, samen met 14 andere personen, aangetroffen in een trailer op de parking van het bedrijf ECS in de transportzone van Zeebrugge.

Blijkens het administratief verslag van 22 januari 2019 werd verzoeker aangetroffen in een trailer op de terreinen van het havenbedrijf C-RO PORTS in de haven van Zeebrugge.

Uit de gehoorverslagen en de administratieve verslagen blijkt aldus dat verzoeker de intentie heeft illegaal te transiteren naar Engeland.

Waar verzoeker erover valt dat hij niet gehoord werd mits bijstand van een tolk en het Nederlands niet machtig is, wijst de Raad op het volgende. Ten eerste figureert verzoekers handtekening op nagenoeg alle gehoorverslagen. Hij had ter gelegenheid van de ondertekening van deze verslagen de mogelijkheid om kenbaar te maken dat hij de vragen niet goed begrepen heeft omdat er geen bijstand was van een tolk, quod non. Verder wordt op diverse gehoorverslagen vermeld dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd. Op 12 maart 2019, 7 februari 2019 en 22 januari 2019 wordt een gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld, waarop vermeld wordt dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd en wordt bij "taal" het Engels vermeld. Dit staat haaks op de bewering in het verzoekschrift dat hij "enkel Arabisch spreekt". Verder blijkt duidelijk dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan en dat hieruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat hij voldoende kennis heeft van het Engels.

(...)

Verzoeker betoogt verder dat vluchtelingen getraumatiseerd zijn en achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft en dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst. Voorts werpt verzoeker op dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat waardoor verzoeker die de taal al niet machtig is, niet uitgenodigd wordt veel uitleg te geven waarom hij vreest terug te keren naar Soedan. Verzoeker geeft aan dat "het gehoor zéér kort heeft geduurd", wat er volgens hem op wijst dat hij niet de tijd heeft gehad om in een taal die hij ook niet machtig is, veel uitleg te geven omtrent zijn vrees om terug te keren naar Soedan.

Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker zoals gezegd tot drie keer toe gehoord is geweest, dit door politieambtenaren. Aan de hand van dit alles komt naar voren dat verzoeker niet terug wil naar Soedan omdat hij er "veel problemen" heeft en hij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Verwerende partij heeft met deze elementen rekening gehouden en gemotiveerd.

Verzoeker heeft nergens in zijn verzoekschrift enig concreet element aangebracht waaruit zou blijken dat, mocht hij gehoord geweest zijn met bijstand van een tolk, tót een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn grieven dat hij niet gehoord werd met bijstand van een tolk, dat de vragenlijsten gesloten zijn en het gehoor niet lang geduurd heeft of dat hij schroom zou hebben om zijn verhaal te vertellen. Verzoeker beweert dat hij wegens gebrek aan gehoor met een tolk zijn persoonlijke slechte ervaringen niet kon meedelen en niet kenbaar kon maken dat hij een rechtmatige vrees voor zijn leven heeft in geval van terugkeer naar

Soedan, maar hij legt in zijn verzoekschrift niet concreet uit welke concrete persoonlijke slechte ervaringen in Soedan maken dat hij daar vreest voor zijn leven in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker beweert voorts wel dat er dagelijks folteringen plaats vinden in Soedan en citeert uit een rapport van 2017 doch toont niet aan dat hij een gegronde vrees dient te hebben om onderworpen te worden aan folteringen indien hij wordt teruggeleid. De Raad merkt in dat verband op dat verzoeker sinds januari 2019 in België verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Evenmin kan worden ingezien waarom er een medisch onderzoek dient te gebeuren door de centrumarts, nu verzoeker zelf heeft verklaard, tot drie keer toe, niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker probeert tevergeefs het gebrek aan elementen in verband met zijn problemen in het herkomstland en het feit dat de verwerende partij hiermee geen rekening hield, af te schuiven op het feit dat zijn gehoor nooit plaatsgreep met bijstand van een tolk." In zoverre verzoekende partij nog van oordeel is dat een tolk diende te worden voorzien benadrukt dat deze kritiek elke grondslag mist.

Verzoekende partij blijft immers in gebreke aan te tonen dat de afwezigheid van een tolk haar in haar belangen heeft geschaad.

Zie in die zin ook:

"3.18. Waar verzoeker oppert dat hij ter gelegenheid van zijn gehoor geen bijstand verkreeg van een advocaat, noch van een tolk en hij na het gehoor niet in het bezit werd gesteld van een afschrift van het verhoor, merkt de Raad op dat verzoekster niet concreet aanduidt op welke wijze deze garanties zouden voortvloeien uit het Unierecht. Artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn voorziet immers enkel een recht op juridische bijstand na de vaststelling van een terugkeerbesluit, in het kader van een beroepsprocedure. Uit het administratief verslag kan geenszins worden afgeleid dat er communicatieproblemen waren, waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door het gebrek aan een tolk in zijn belangen zou zijn geschaad. Tenslotte maakt verzoeker niet aannemelijk dat het Unierecht zou bepalen dat hij automatisch in het bezit dient te worden gesteld van een afschrift van het verhoor en dat de Belgische wetgeving hem niet de mogelijkheid verschafte om op aanvraag in het bezit te worden gesteld van een afschrift van het proces-verbaal." (RvV nr. 159.273 dd. 23.12.2015)

De verwijzing naar de verplichting om in het kader van de Dublin III- verordening een tolk te voorzien is evenmin dienstig.

Verzoekende partij gaat immers met haar kritiek eraan voorbij dat in casu de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van de Dublin III-Verordening.

Verzoekende partij heeft immers in Europa geen asielaanvraag ingediend.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van de Dublin III-verordening.

Dit standpunt wordt bevestigd in het arrest van Uw Zetel dd. 19.03.2019, nr. 218 484:

Verzoeker kan voorts geen dienstig argument putten uit artikel 5.4. van de Dublin-III Verordening. Uit het door verzoeker zelf geciteerd artikel blijkt dat lidstaten niet verplicht zijn om een tolk ter beschikking te stellen voor het persoonlijk onderhoud en dat dit "zo nodig" moet gebeuren. Deze bepaling meldt dat het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die taal verstaat en waarin hij kan communiceren. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat het Engels niet een taal is waarin verzoeker kan communiceren of dat er dermate grote communicatieproblemen waren dat verzoeker aan de hand van drie gehoren niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, laat verweerder gelden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de

Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft tijdens het verhoor enkel verklaard dat zij naar het Verenigd Koninkrijk wil verder reizen. Op de vraag waarom zij niet naar het land van herkomst kan terugkeren, beperkt verzoekende partij zich tot het antwoord dat er veel problemen zijn in Soedan.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar de precaire mensenrechtensituatie in Soedan.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij geen enkel dienstig stuk aanbrengt dat haar beweringen zou kunnen staven. Zij legt geen enkel stuk voor dat ook maar zou kunnen doen vermoeden dat zij het risico zou lopen om in Soedan onderworpen te worden aan een met art. 3 EVRM strijdige behandeling.

Verzoekende partij beperkt zich tot het voorleggen van een rapport over de algemene situatie in Soedan, zonder dit op haar situatie te betrekken. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat verzoekende partij effectief het land van herkomst gedwongen heeft moeten verlaten.

“6.1.2.2.1.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM

5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde greep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

6.1.2.2.1.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).” (R.v.V. nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat de betrokkene er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen.

Terwijl verweerder nog opmerkt op dat door verzoekende partij nooit een asielaanvraag ingediend werd, hoewel zij, minstens reeds sinds 22.01.2019 in België zou verblijven. Nochtans mag de gemachtigde redelijkerwijs verwachten dat, indien men vreest onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, er een asielaanvraag ingediend wordt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

De beschouwingen van verzoekende partij, kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Dit standpunt wordt bevestigd in het arrest van Uw Zetel dd. 19.03.2019, nr. 218 484:

"Verzoeker citeert uit een rapport en stelt dat "dagdagelijkse mensenrechtenschendingen" plaats vinden in Soedan en "dagdagelijks foltering" plaats vinden. Verzoeker staft zijn betoog niet met een begin van bewijs waaruit blijkt dat hij persoonlijk dient te vrezen voor de mensenrechtenschendingen of foltering. Dit klemt des te meer nu hij, ondanks zijn vrees voor foltering en zijn vrees voor zijn leven, verklaarde niet om internationale bescherming te hebben verzocht terwijl hij sinds januari 2019 in België verblijft. Verzoekers betoog, beperkt tot loutere beweringen, volstaat niet om aan te tonen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat het verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Soedan aan de hand van een rapport. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien kan verzoeker, indien hij werkelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico meent te lopen op ernstige schade, een verzoek om internationale bescherming indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten en een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Waar verzoeker aldus de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen: "Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er veel problemen zijn in Soedan. Betrokkene maakt echter deze problemen niet concreet, noch legt hij een begin van bewijs voor van deze problemen voor hem.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Soedan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart geen medisch problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn." Aldus blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond."

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering diende te worden afgeleverd (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

3.3.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker herhaalt het middel zoals het werd aangevoerd in zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Dit middel werd uitgebreid beantwoord in het arrest van de Raad nr. 218 484 van 19 maart 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen. Verzoeker haalt in huidig verzoekschrift geen nieuwe elementen of andere middelen aan. Bijgevolg sluit de Raad zich aan bij wat reeds gesteld werd in het arrest nr. 218 484 en herhaalt dit hieronder.

3.3.2. Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, merkt de Raad vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht als nationaal beginsel kent dezelfde strekking (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert januari 2018, drie maal gehoord is geweest door de autoriteiten. Op 12 maart 2019 verklaart hij blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij in België vertoeft sedert een tweetal dagen en dat hij wenst door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Op dezelfde dag wordt een vragenlijst ingevuld met gestandaardiseerde vragen, opgesteld in het Nederlands en het Engels. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Op de vraag *“When did you arrive in Belgium?”* (“Wanneer kwam je in België aan? eigen vertaling, hierna vraag 1) wordt als antwoord ingevuld, *“Twee dagen”*. Op de vraag *“Why are you in Belgium?”* (“Waarom ben je in België? Eigen vertaling, vraag 2), wordt als antwoord ingevuld: *“ik wil naar de U.K.”*. *“Why did you not return to your country of origin/country where you requested international protection or why do you believe you cannot return to your country of origin/ country where you requested international protection?”* (“Waarom keerde je niet terug naar je land van herkomst/land waar je een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend of waarom denk je dat je niet kan terugkeren naar je land van herkomst/land waar je een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend?” eigen vertaling, hierna: vraag 3) wordt als antwoord ingevuld, *“Veel problemen in Soedan”*. Op de vraag *“Have you had your fingerprints taken in another European country?”* (“Werden je vingerafdrukken genomen in een ander Europees land?” hierna: vraag 4) wordt als antwoord ingevuld, *“neen”*. Op de vraag *“Do you suffer from an illness which obstructs you to return to your country of origin? If so, which illness?”* (“Lijd je aan een ziekte die je verhindert om terug naar je land van herkomst. Zo ja, welke ziekte?, eigen vertaling, hierna: vraag 5), wordt *“Neen”* als antwoord ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar I.S. en van verzoeker. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk.

Op 7 februari 2019 wordt ook de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Op de vraag 1, antwoordt verzoeker *“1 maand”*. Bij vraag 2 wordt ingevuld, *“ik wil naar de U.K.”*. Bij vraag 3 wordt *“politieke problemen”* ingevuld en bij vraag 4 en 5 wordt *“neen”* ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar M.F. en van verzoeker.

Op 22 januari 2019 wordt de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst nogmaals ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Op de vraag 1, antwoordt verzoeker *“1 maand”*. Bij vraag 2 wordt ingevuld, *“om naar de U.K. te gaan.”*. Bij vraag 3 wordt *“problemen”* ingevuld en bij vraag 4 en 5 wordt *“neen”* ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar D.V. en van verzoeker.

Blijkens het administratief verslag van 12 maart 2019 is verzoeker, samen met drie andere mannen aangetroffen in een koeltrailer bij het bedrijf ECS te Zeebrugge. Ze hadden zich verschanst tussen de lading (voeding) en zijn aangetroffen bij het lossen van de unit. Er was geen schade aan de trailer. Blijkens het administratief verslag van 7 februari 2019 werd verzoeker, samen met 14 andere personen, aangetroffen in een trailer op de parking van het bedrijf ECS in de transportzone van Zeebrugge. Blijkens het administratief verslag van 22 januari 2019 werd verzoeker aangetroffen in een trailer op de terreinen van het havenbedrijf C-RO PORTS in de haven van Zeebrugge.

Uit de gehoorverslagen en de administratieve verslagen blijkt aldus dat verzoeker de intentie heeft om zich illegaal te begeven naar Engeland.

Waar verzoeker erover valt dat hij niet gehoord werd mits bijstand van een tolk en het Nederlands niet machtig is, wijst de Raad op het volgende. Ten eerste figureert verzoekers handtekening op nagenoeg alle gehoorverslagen. Hij had ter gelegenheid van de ondertekening van deze verslagen de mogelijkheid om kenbaar te maken dat hij de vragen niet goed begrepen heeft omdat er geen bijstand was van een tolk, *quod non*. Verder wordt op diverse gehoorverslagen vermeld dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd. Op 12 maart 2019, 7 februari 2019 en 22 januari 2019 wordt een gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld, waarop vermeld wordt dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd en wordt bij *“taal”* het Engels vermeld. Dit staat haaks op de bewering in het verzoekschrift dat hij *“enkel Arabisch spreekt”*. Verder blijkt duidelijk dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan en dat hieruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat hij voldoende kennis heeft van het Engels.

Verzoeker kan voorts geen dienstig argument putten uit artikel 5.4. van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Deze verordening is niet op hem van toepassing, gezien verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ten overvloede blijkt uit het door verzoeker zelf geciteerd artikel dat lidstaten niet verplicht zijn om een tolk ter beschikking te stellen voor het persoonlijk onderhoud en dat dit *“zo nodig”* moet gebeuren. Deze bepaling meldt dat het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die taal verstaat en waarin hij kan communiceren. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat het Engels niet een taal is waarin verzoeker *in casu* kan communiceren of dat er dermate grote communicatieproblemen waren dat verzoeker aan de hand van drie gehoren niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

Verzoeker betoogt verder dat vluchtelingen getraumatiseerd zijn en achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft en dat zij dan ook enige reserves hebben bij het invullen van een vragenlijst. Voorts werpt verzoeker op dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat waardoor hij, die de taal al niet machtig is, niet uitgenodigd wordt veel uitleg te geven waarom hij vreest terug te keren naar Soedan. Verzoeker geeft aan dat *“het gehoor zéér kort heeft geduurd”*, wat er volgens hem op wijst dat hij niet de tijd heeft gehad om in een taal die hij ook niet machtig is, veel uitleg te geven omtrent zijn vrees om terug te keren naar Soedan.

Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker zoals gezegd tot drie keer toe gehoord is geweest, dit door politieambtenaren. Aan de hand van dit alles komt naar voren dat verzoeker niet terug wil naar Soedan omdat hij er *“veel problemen”* heeft en hij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Verwerende partij heeft met deze elementen rekening gehouden en gemotiveerd.

Verzoeker heeft nergens in zijn verzoekschrift enig concreet element aangebracht waaruit zou blijken dat, mocht hij gehoord geweest zijn met bijstand van een tolk, tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn grieven dat hij niet gehoord werd met bijstand van een tolk, dat de vragenlijsten gesloten zijn en het gehoor niet lang geduurd heeft of dat hij schroom zou hebben om zijn verhaal te vertellen. Verzoeker beweert dat hij wegens gebrek aan gehoor met een tolk zijn persoonlijke slechte ervaringen niet kon meedelen en niet kenbaar kon maken dat hij een rechtmatige vrees voor zijn leven heeft in geval van terugkeer naar Soedan, maar hij legt in zijn verzoekschrift niet concreet uit welke concrete persoonlijke slechte ervaringen in Soedan maken dat hij daar vreest voor zijn leven in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beweert voorts wel dat er dagelijks folteringen plaats vinden in Soedan en citeert uit een rapport van 2017 doch toont niet aan dat hij een gegronde vrees dient te hebben om onderworpen te worden aan folteringen indien hij wordt teruggeleid. De Raad merkt in dat verband op dat verzoeker sinds januari 2019 in België verblijft en geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Evenmin kan worden ingezien waarom er een medisch onderzoek dient te gebeuren door de centrumarts, nu verzoeker zelf heeft verklaard, tot drie keer toe, niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker probeert tevergeefs het gebrek aan elementen in verband met zijn problemen in het herkomstland en het feit dat de verwerende partij hiermee geen rekening hield, af te schuiven op het feit dat zijn gehoor nooit plaatsgreep met bijstand van een tolk.

3.3.3. Verzoeker betoogt dat hij niet weet welke strafrechtelijke bepalingen hem ten laste worden gelegd. Illegale inklimming is geen autonoom strafbaar begrip. Bovendien stelt hij zich de vraag of de tenlastegelegde feiten aanleiding kunnen geven tot een aanhouding op heterdaad.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”*

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor inklimming. Gelet op de herhaling van de feiten wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing is eveneens gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet waardoor hem geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan, nu er sprake is van een risico op onderduiken en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Verzoekers kritiek in verband met het gebrek aan een strafrechtelijke kwalificatie heeft slechts betrekking op één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum en evenmin betwist dat er sprake is van een risico op onderduiken, is zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, afdoende gemotiveerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het motief dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden steunt op het feit dat verzoeker betrapt werd op inklimming en er een proces-verbaal werd opgemaakt. De gemachtigde dient niet bijkomend te motiveren op grond van welke wetsartikelen hij strafrechtelijk kan worden vervolgd. Het volstaat dat de gemachtigde aangeeft welk gedrag is gesteld en waarom hij van oordeel is dat dergelijk gedrag geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde. Verweerder motiveert dat verzoeker herhaaldelijk op heterdaad werd betrapt op inklimming. Dit stemt overeen met de stukken van het dossier en wordt evenmin betwist door verzoeker. Verzoeker kan daarbij niet ernstig betwisten dat het trachten naar het Verenigd Koninkrijk te reizen via het zich toegang verschaffen tot andermans bezit, niet indruist tegen de openbare orde.

3.3.4. In de mate verzoeker de vasthouding betwist is zijn kritiek niet ontvankelijk aangezien de Raad, met toepassing van artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Verzoeker kan evenmin dienstig de schending van artikel 5.2 van het EVRM aanvoeren, nu dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Een maatregel tot vrijheidsberoving is enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep in zoverre het een beslissing tot vrijheidsberoving betreft.

3.3.5. Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet. De algemene oplijsting in het verzoekschrift van rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad inzake het hoorrecht kan hieraan geen afbreuk doen.

3.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan

foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker citeert uit een rapport en stelt dat “*dagdagelijkse mensenrechtenschendingen*” plaats vinden in Soedan en “*dagdagelijks foltering*” plaats vinden. Verzoeker staft zijn betoog niet met een begin van bewijs waaruit blijkt dat hij persoonlijk dient te vrezen voor de mensenrechtenschendingen of foltingen. Dit klemt des te meer nu hij, ondanks zijn vrees voor foltingen en zijn vrees voor zijn leven, verklaarde niet om internationale bescherming te hebben verzocht terwijl hij sinds januari 2019 in België verblijft. Verzoekers betoog, beperkt tot loutere beweringen, volstaat niet om aan te tonen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat het verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Soedan aan de hand van een rapport. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien kan verzoeker, indien hij werkelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico meent te lopen op ernstige schade, steeds een verzoek om internationale bescherming indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

3.3.7. Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Waar verzoeker aldus de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen:

“Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er veel problemen zijn in Soedan. Betrokkene maakt echter deze problemen niet concreet, noch legt hij een begin van bewijs voor van deze problemen voor hem.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Soedan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart geen medisch problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Aldus blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET